

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Domače ognjišče.

Stare navade in nekdanje naprave, v katerih so živeli naši očetje niso bile vse dobre in dobro, da so se odpravile, ali že sedaj čutimo več, kakor radi, da nismo storili v vsem dobre zamene. Kdo je prej kedaj mislil, če je imel svoje ognjišče, da bi iskat šel si ognjišča v Ameriko? Sedaj pa se izgodi tako le preveč rado in tudi pri nas, med našim slov. ljudstvom imamo taci, ki mislijo na Ameriko in več rodbin je že, posebno iz okolice Mariborske, Bistriške itd., na poti v neznani novi svet. Njim naša sedanja beseda ne velja in bila bi tudi zastoj, vendar pa sodimo, da ne bode na robe, če izpregovorimo nekaj besedij — za domače ognjišče!

Ne vemo, odkod da prihaja, ali resnica je, da velja pri nas, pri slov. ljudstvu, po gostem več tujec, kakor domači človek; tujcu se verjame rado in blizo vse, malo pa domačinu. Kdor ima dalje časa opraviti z našim ljudstvom in ga opazuje v političnem življenji, njemu je znano, kako lahko delo da ima v časih barusač iz mesta ali trga, če pride med slov. kmete ter jih nagovarja, da volijo v občino ali v okraj može, ki jih jim nasvetuje. Njegove besede so jim skorej več, kakor evangelje: vsi hopnejo in ostanejo v njegovem koši ter so gluhi za svarjenje domačih mož.

In vendar nima slov. kmet hujših sovražnikov, kakor so tujci, možje iz mest in trgov, ki lomijo slov. jezik za silo ali tudi navlaš le za silo, kedar govorijo z njim! Tega se prepriča človek lahko, kjer koli hoče, ako se hodi za koristi kmečkih in mestnih občin ter sploh, kjer gre za kake pravice. O taci prilikah ni slov. kmet več: ljubi sosed, ampak slov. bedak in mi ne moremo reči, da se mu dela v tem krivica; čemu pa on posluša na-nje, na tujce, kedar ima sam pravico n. pr. o volitvah v občino, v okraj?

Kdor pozna te tujce pa ima ob enem srce za domače ljudstvo, njemu pač krvavi srce, ko gleda, da si

ljudstvo samo kuje verigo ter še ponuja na to samo tujcu svoje roke, naj mu jih vklepe va-njo. To in nič druga ne pomeni volitva, pri kateri dobijo nemškutarji oblast v roke, naj si bode že v občini ali pa v okraji ali tudi v deželi. Nikjer na koristi domačih ljudi, ampak njih skrb meri le na njih koristi in njih nemškutarskih bratov, »slov. para« dobi pa, če je veliko, kako drobtino in vidoma — iz usmiljenja, ne pa zato, ker ima kako pravico do nje.

Ali bode v tem kedaj bolje? Mi želimo, pa tudi upamo, da ne v predalnjem času, kajti skušnja je tudi tukaj najbolja učenica. Ko se pritepe Bog zna, odkod tujec, trgovec ali tudi obrtnik v katero naših vasij, ni dolgo pa ti že raztegne svojo trgovino, razširi svoje posestvo in ima že tudi oblastno besedo — v občini, pri županji mizi. To ne more iti po pravi poti in domačim ljudem se odpró še na zadnje že vendar-le oči, da izpoznajo, kdo tega človeka zalaga. Kdo drugi, kakor domači ljudje! Na njih škodo raste tujcu mašča.

Ako pa si tudi niso vsi tujci v vsem enaki, ali v tem so si vsi enaki, da čejo brz ko brz prvo besedo v kraji in če je le mogoče, tudi — mošnje. Njim nasproti naj so pa torej domači vselej opazni in tudi pri njih sladkih besedah dokaj oprezní, zakal zmeraj še je resnica, kar pravi basen o ježi in lisici!

Praktični pouk v kmetijstvu.

Težave, ki nadlegujejo kmetijski stan, množijo se čedalje bolj. Mnogoteri živalski, rastlinski, klimatični in drugi škodljivci pretijo kulturnim rastlinam s pogubo, rodovitost izpite zemlje opešuje, cena pridelkov postaja vsled tekmovanja nižja, človeške potrebščine pa se množijo. Kmetovalec namreč, tisti kmetovalec, ki se ne bavi poleg s kako obrtnijo ali trgovino, temveč le od matere zemlje živi, ima pač bridkih ur. Obile potne srage, ktere ga stanejo pičli darovi zlovoljne narave, se mu v primeri kaj slabo poplačajo. Na odveč razkosanih majh-